סמל אוחנה יעקב
4399543
בן ג'ינט ושלמה
נולד ב- י"ט בתמוז תשכ"ח 15.7.1968
התגייס לצה"ל ב- 6.11.1986
שרת בגדוד "ברק" (12)
נפל ב- י"א בכסלו תשמ"ט 20.11.1988
בעת התהפכות נגמ"ש בדרום לבנון.

Scanned with CamScanner

אוחנה יעקב

בן ז'נט ושלמה. נולד ביום י"ט בתמוז תשכ"ח (15.7.1968) בבת ים. יעקב היה בן יחיד בקרב ארבעת ילדיה של משפחת אוחנה. הוא למד בבית-הספר היסודי הדתי 'הראל' בבת ים והמשיך בתיכון הטכנולוגי-הדתי אף הוא בבת ים במגמת אלקטרוניקה וחשמל. בילדותו היה יעקב שובב גדול. שינוי בולט חל בו, כשהחל את לימודיו בבית-הספר התיכון. הוא הפך לנער בוגר וחריף, השוקד על לימודיו ואוהב אותם. ואכן, סיים יעקב את התיכון הטכנולוגי בהצלחה, ובידיו תעודת בגרות ומקצוע חשמלאי.

בנערותו אהב יעקב מאוד פעילות ספורטיבית. הוא נהג להתעמל שעות ארוכות, ולפני הגיוס לצבא הרבה לרוץ ברחובות בת ים כדי לשפר את כושרו. תחביב נוסף היה לו מאז ילדותו - בניית דגמי מטוסים. הוא היה רוכש בעצמו ביטאונים של חיל-האוויר ומרכיב מטוסים על-פי הדגמים המצויים בהם. יעקב קיים יחסי קרבה חמים ואוהבים עם הוריו ועם שלוש אחיותיו. לאחר מותו כתבה אחותו: "אחי הצעיר, לאן זה הלכת? ואותי איתך לא לקחת. גלמודה בודדה ויראה אותי כאן למטה השארת. מדוע זה יעקב הלכת? כה צעיר יפה וטוב".

יעקב התגייס לצה"ל בנובמבר 1986, התנדב ליחידה קרבית והוצב בגולני. חודשים אחדים לאחר שסיים את אימוני הטירונות, הוא יצא לקורס מ"כים. אחר-כך הועבר לפלוגה הרובאית ונשלח מטעמה לקורס חובשים קרביים. יעקב סיים את הקורס בהצלחה, חזר ליחידתו והיה לחובש הפלוגה. יעקב היה חייל טוב ואהוב על מפקדיו וחבריו.

ביום י"א בכסלו תשמ"ט (20.11.1988) נפל סמל יעקב אוחנה בעת מילוי תפקידו. בתאונת-דרכים קטלנית, שאירעה בנסיעה ממוצב ראס-ביאדה שבלבנון לעבר ראש הנקרה, סטה נגמ"ש מהכביש באחד מעיקולי הדרך, פרץ מעקה גשרון ונפל לתהום שעומקה כחמישה מטרים. בנגמ"ש נסעו חמישה חיילים ויעקב אחד מהם. הוא נהרג ושאר הנוסעים נפצעו. בן עשרים היה יעקב במותו. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בחולון.

במכתב תנחומים, ששלח מפקד היחידה למשפחה האבלה, נאמר: "הפלוגה, שיעקב נמנה עם לוחמיה הטובים ביותר, איבדה חבר יקר, אשר הוכיח את עצמו הן ברמתו המקצועית הגבוהה בתור חובש והן ברמת החברות שהפגין כלפי חבריו לאורך כל דרכו בפלוגה".

יעקב השאיר אחריו הורים, ושלוש אחיות - ריקי, דליה ותמי.

"יהי זכרו ברוך"

Scanned with CamScanner

בס״ד

יום שאובד בלב הים
עומד למחרתו יציב וקיים
קום גם אתה והיה כמו פעם תפארת ראשים
בין הארץ, ארץ קודשים
אתה הצעיר, התמים
וגולני שלך כמו כולך
חורקים במכונה המשומנת כל כך
נקוה נייחל שלא תשכח
האם זה גורלו של אדם?

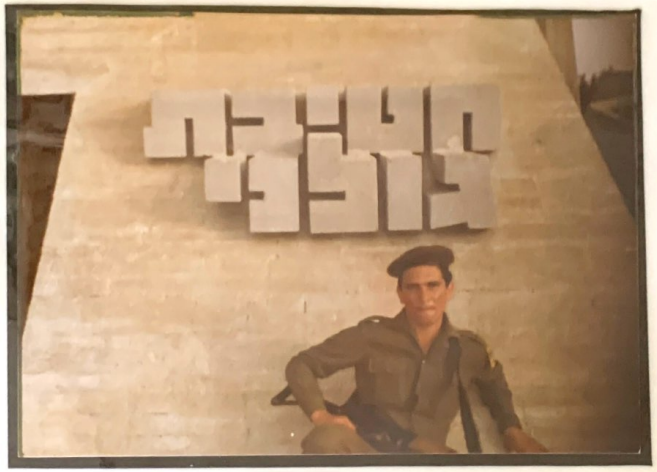

Scanned with CamScanner

יעקב בגיל 4 בגן הילדים

יעקב בחתונת אחותו ריקי

Scanned with CamScanner

יעקב עם חבריו לצבא

Scanned with CamScanner

יעקב בצבא

Scanned with CamScanner

איך מתחילים?

איך מתחילים לכתוב דבר כזה?
לא האמנתי שיכול להיות מצב כזה קשה בזמן שאני כותב את דברי אני חש שדמעות צורבות את עיני. וצעקה גדולה נוצרת בתוכי, רוצה לפרוץ - אך אתה לא תשמע יותר.
אני נזכר בימים בדברים במעשים שעשינו יחד וזה כואב, לא האמנתי שניתן לכתוב בדמעות וחורט עמך שבועה - שבועת נצח שאני עושה איתך לעולם לעולם לא אשכח אותך, אתה חלק ממני ותמיד תשאר.
יעקב " נפלאתה אהבתך לי מאהבת נשים" (שמואל ב' / כו')
אך לא תוכל לדעת כמה אהבתיך וכמה תחסר לי.
לחברי רוצה אני לומר : עטרת ראשנו אינה. חלכת לדרכך האחרונה ואנו אנא נלך?

זוכרים אנו את כח הרצון העז והדבקות במטרה שהיו טמונים בך וכן את אהבתך העזה למולדת ולגולני, במותך הטראגי השארת לנו זכרונות יפים וחלל גדול. איך אנו יכולים אלא להמשיך בדרך שהתוותה לנו יעקב לאהבת המולדת.
אני לא מאמין אני חש כאילו תצלצל אלי שוב, ותמשיך הכל כמו בעבר, אמשיך להתקשר ולשאול - "אפשר לקבל את יעקב" - כאילו כלום לא קרה אני צועק יעקב אחי, יעקב, אבל אתה לא עונה אתה כבר לא תענה לאף אחד, מי יתן ותמצא מנוחתך שם בגן עדן במקום הראוי לך.
"עושה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל עם ישראל ואמרו אמן".
כואב אני במיוחד את כאב המשפחה, האמא האבא והאחיות על החלל הריק שהותיר יעקב - כאב שאין לו נחמה.
אך כולי תקווה שלא תשברו. ותמשיכו בחיים חסדירים ככל האפשר, זה קשה אבל חייבים להמשיך ולזכור ולהמשיך . . . .

תהא. נשמתו. צרורה. בצרור. החיים

אמן

תבור זה נכתב בידי רונן נחום חברו של יעקב בלב ובנפש.

Scanned with CamScanner

אחי הצעיר
אחי הצעיר לאן זה הלכת
ואותי אתך לא לקחת
אלמוזה בוזזה ויראה
אותי כאן למטה השארת
מזוע זה יעקב הלכתי
כה צעיר יפה וטוב.

חברים משפחה ומכרים
באים לנחם אך זבר לא עוזר
רוצים אנו אותך יעקבו
בצעקה מרה ובים של זמעות
קוראים אנו לך : חזור ושוב אל חיק משפחתך
ואל החברים המבכים אותך

לו יכולת לומר כיצד אתה חש
לו יכולת לומר עם מי אתה שח
ובכלל לו יכולת לומר
כיצד זה להיות מלאך .

ת . נ . צ . ב . ה

אמן
זקלום זה נכתב ביזי תמי אחותו של יעקב

ב"ח

משרד החינוך והתרבות

עיריית בת-ים, אגף החינוך

בית-ספר תיכון טכנולוגי דתי

העתק תעודת בגרות

מסלול מקצועי תיכון (מסמ"ת)

הבוגר(ת) יעקב ואנונו אוחנה בעל(ת) ת"ז 023770332

סיים(ה) את חוק לימודיו(ה) בבית-הספר בשנת תשמ"ו (1986)

בנתיב: טכנולוגי במגמת חשמל

עמד(ה) בבחינות של משרד החינוך והתרבות במקצועות דלהלן
והשיג(וה) את הציונים האלה:

המקצוע	יח' לימוד	הציון
תנ"ך	3	טוב מאד 9
חבעה עברית	2	כמעט טוב 7
תורה שבעל פה	3	טוב 8
אנגלית	4	טוב 8
מתמטיקה	3	טוב מאד 9
ידיעת העם והמדינה	2	טוב 8
מערכות חשמל	5	כמעט טוב 7
תורת החשמל	3	טוב 8
יסודות הסרטוט הטכני	גמר	טוב 8

****

דירוג הציונים:

מצויין (10) - 95 עד 100. טוב מאד (9)-85 עד 94; טוב (8)-75 עד 84; כמעט טוב (7)-65 עד 74;
מספיק (6)-55 עד 64. מספיק בקושי (5)-45 עד 54; בלתי-מספיק (4)-0 עד 44.

מקרא: גמר - בחינת גמר

Scanned with CamScanner

ב"ח

עירית בת-ים, אגף החינוך

בית-ספר תיכון טכנולוגי דתי

הנהלת בית-הספר מאשרת בזאת כי

הבוגר(ת) יעקב ואנונו אוחנה בעל(ת) ת"ז 023770332

השלים(ה) את לימודיו(ה) בבית-הספר גם במקצועות דלהלן והשיג(ה) בהם את הציונים הסופיים האלה:

המקצוע	יח' לימוד	הציון	
ספרות	1	טוב.....	8
היסטוריה	1	כמעט טוב	7
גיאוגרפיה	1	כמעט טוב	7
מתמטיקה	1	טוב	8
ביולוגיה	2	טוב	8
**********	*******	**********	

חלק זה של התעודה מודפס בבית-הספר

על יסוד לימודיו(ה) והשגיו(ה) בבית-הספר ובבחינות ניתנת לבוגר(ת) תעודת בגרות זו, המזכה את בעליה להתקבל ללימודים במוסדות להשכלה גבוהה, במוסדות להכשרת עובדי הוראה ובבתי-ספר לטכנאים והנדסאים בכפיפות לתנאי הקבלה הנהוגים בהם.
תעודת בגרות זו מקנה גם סיווג מקצועי לפי התקנון הרשמי.

שלמה גורלי

חתימת המנהל וחותמת בית הספר

משרד החינוך והתרבות

ירושלים, יד טבת תשמ"ז
15 ינואר 1987

Scanned with CamScanner

03/12/2014

ל"א בכסלו

הספד - ליעקב

שאלתי את אמא , ספרי לי משהו על יעקב. "הוא היה ילד טוב" ענתה, וכל שראיתי השתקף בעיניים הקטנות והמבריקות. רגש של געגוע שלא נגמר ,וכאב שקט שלא מותיר מקום לספק.
יעקב חסר כל הזמן ובכל יום. 26 שנים חלפו מאז הצטרפה משפחתנו למשפחת השכול.
מאז אותו אסון ביום ראשון של תחילת החורף שנת תשמ"ט, ורק היום מצאתי את המילים והכח לתאר את האובדן.
חייל בן 20 בתוך נגמש שהתהפך אל תהום, ומאותו היום גם הפך את חייהם של אבא ואמא לרווי עצב ויגון.
אנשים צעירים בשנות ה- 40 שלהם שאיבדו את היקר להם מכל.
אבא קם , הלך לעבוד, חזר, ושוב קם. הלך וחזר, עד שהפסיק לקום ונתן לחיים לעבור דרכו , מבלי לחיות אותם . אבא וויתר על ניצוץ החיים לפני כשנתיים.
לא כך אמא תבדל לחיים ארוכים וטובים שבחרה בחיים.
אמא היא העדות החיה לעובדה שהיית. שהיית יד ימינה של אמא בחישוב הוצאות משק הבית, בסחיבת סלי הקניות לפני שבת,
ואפילו בישיבה על כסא משך כל הלילה בביי"ח עת מחלתה של אמא.
תמונה חזקה של חייל גולני לבוש מדים ונשק, שמבקש חופשה מהצבא בשביל להיות עם אמא בביי"ח.
אם ארוע זה לא מבטא קיום מצוות כיבוד אב ואם, שבה כ"כ הצטיינת, איני יודעת מצוות כיבוד אב ואם מהי?
אני מדפדפת באלבום התמונות ועיניי נתקלות בתמונה שלך, ילד מתוק מחופש לצנחן בגיל 4.
הכומתה אדומה , החולצה מופשלת ברישול אופייני לגילך, והיד הקטנה שלך מצדיעה ברוב חן.
על פניך נסוך מבט שכולו אופטימיות לקראת חיים שלמים וארוכים המחכים לך.
מבט שלא מרמז ולו בזעיר אנפין על האסון שיתרגש עלינו בעודך צעיר. בעודך חייל של אמת בגולני.
אמא תמיד מספרת בעדנה כי הלידה שלך היתה הקלה מבין הלידות שהיו לה.
ללא צירים וייסורים החלקת מהרחם אל העולם בקלות, ובאותה קלות בלתי נסבלת עזבת את העולם טרם זמנך.
בגיל 9 חודשים , בעת שתינוקות בגילך טופפו בזחילה, אתה כבר צעדת את צעדיך הראשונים.
הכל חלף מהר מדיי. הילדות הנעורים שבאו פתע אל סופם. (כבשירו של נתן יונתן)
במוחי עולים מקצת מהזיכרונות:
שבת בבוקר אתה יעקב מאזין לתוכנית "שירים ושערים" ברדיו וצוהל לשמע כל הכרזה של הבקעת "גול" ממשחק כדורגל.
הערצת שחקני כדורגל היתה טבועה בך, תוך איסוף קלפים ובהם תמונותיהם של שחקני העבר כמו: משה סיני,ראובן עטר, ועודד מכנס.
כילד אהבת לעצב טיסנים מנייר שפורסמו ב"בטאון חיל האויר", ודגמים זעירים אלו, מילאו את תיקרת חדר הילדים, שבו אנו הבנות גרנו.
אתה יעקב ישנת בפינת האוכל ללא חדר משלך, וללא הפרטיות שהיא נחלתו של כל אחד מילדנו כיום.
בכלל יש כאן משוואה לא הוגנת של ילד שהעניק להוריו כ"כ הרבה גאווה ונחת , וקיבל כ"כ מעט , בהשוואה לילדנו כיום.
ועוד תמונת זיכרון שלך : יורד מהאוטובוס בשעות הצהריים של יום שישי בתחנה הסמוכה לביתנו.
אתה יעקב שמיעטת לדבר, הגעת הביתה עייף, נושא על כתפך תרמיל גדול וכבד ונשק.
אצבעות ידיך נפוחות וסדוקות. מלאות חבורות יבשות. אמא לא שאלה ואתה שתקת.
לא הספקת להוציא רישיון נהיגה, כפי שכמעט כל נער היום מספיק לפני הגיוס לצבא.
לא הספקת לבקר במגרשי הכדורגל כפי שרצית.
לא הספקת להנות מהופעה של להקת : "תיסלם" שכ"כ הערצת.
לא הספקת לחוות קשר, וחיוך של אהובה.
לא הספקת לקבל עוד חיבוק חם מאמא.
לא אהבת די.

Scanned with CamScanner

יעקב האהוב שלנו נפל בחודש כסלו זמן פרשת "ויצא" בספר בראשית.
גם בפרשה מסופר על יעקב אחד. יעקב אבינו שהניח ראשו על אבן וחלם חלום, ובו סלם מוצב ארצה ,
וראשו מגיע השמיימה ומלאכי אלוקים עולים ויורדים בו.
יעקב שלנו כנראה שמלאכי אלוקים אהבו אותו, והחליטו לקחתו איתם לשמיים.
יעקב שלנו שחיפש תמיד את התפקידים הקשים , שרת גם כלוחם וגם כחובש.
הצטיין באהבת אנוש ובתבונה,
אך לדאבוננו לא הספיק לממש את יכולתיו כאיש בוגר וכאזרח מן השורה.
תאונת הדרכים על אדמת לבנון הארורה , שגדעה באיבחה אחת, רק את חייך הצעירים ,
מתוך כל שאר חיילי הצוות שהיו בנגמש,
ממחישה באופן הכאוב ביותר שהיית המיוחד שבהם, שהרי בשל נשמתך הענווה רצו אותך כ"כ במרומים.
אני מביטה על הקבר ולא יכולה להימנע מהמחשבה על הנגמש שפלט אותך החוצה אל מחוץ לחיים,
ונחת עליך למותך ,כמו "בשורת האיוב " שנחתה פתע בעיקר על אבא ואמא שלא יכלו להכיל
את השבר הנורא שנפער בחייהם, שהרי אין נורא יותר מלקבור בן.
והזמן לא מרפא . לא מרפא ולא משכיח.
בדרכי לאזכרה כמו בכל שנה בי"א בכסלו, אני חושבת על השיר המתנגן שלעולם לא תזכה להנות ממנו.
על הסרט : "מתחת לאף" שכ"כ אהבת לצפות בו.
על ריח האדמה שלאחר הגשם הראשון, ועל האושר בהקמת משפחה משלך, שנלקחו ממך
ללא סיבה בעצם. כך סתם נעלם איש צעיר ונעלמו איתו כ"כ הרבה סיבות לאושר.
יעקב שלנו שניחן בשקט נפשי , באופי נוח, ובפנים טובות, חסר.
אני מביטה בתמונות שלך ולא יכולה שלא להיזכר במבטים עם העיניים המושפלות , תוך שאתה חולק
כבוד למבוגרים ממך. צניעות היא תכונת אופי שכ"כ מייחדת אותך, וגורמת לנו לבקש עוד קצת ממך.
אין נחמה ואין מזור לאובדן בן שלנצח ישאר בן 20.
מילד בעל משובת נעורים ,חינני, בעל שיער מלא ונמרץ, הפכת לפתע לגבר מרשים , ערכי , רציני, ושקט.
לוחם וחובש קרבי בגולני.
חבר טוב ואהוד על חבריו מימי בית הספר :
מאיר שמש, רונן נחום, ואלי ארזוני שמגיע בכל שנה לאזכרה. תודה אלי.
חבר טוב ואהוד על חבריו גם מהצבא :
ניר זיידמן, עופר אביב, וארז נגר שמגיעים עד היום בכל שנה לאזכרה.
רוב תודות לכם .
משפחתי מוקירה ומעריכה מעשיכם.
מצאנו עצמנו בצוק עיתים . לא מוכנים. הלומי כאב והמומים מעוצמת האסון.
לא כדרך הטבע לקבור את הבנים לפני ההורים.
על כך דווה ליבנו ואין ניחומים.
יהי זיכרך ברוך.

כתבה : ריקי אחותך הבכורה.

Scanned with CamScanner

יעקב אוחנה ז"ל

1988 - 1968

Scanned with CamScanner

אחותו של יעקב ז"ל כותבת לזיכרו

23.11.15

ל"א בכסלו

אזכרה - ליעקב

הנחה רווחת עפ"י חכמינו ז"ל היא, כי אדם יהודי מת פעמיים. פעם ראשונה ביום פטירתו, ופעם שניה כשהאדם האחרון שהכירו מסתלק מן העולם. נראה כי לשם כך נועדו האזכרות, כי לאחרינו לא יהייה מי שיזכיר אותך. פילוסופיה יהודית זו ניצתה אצלי בתודעה, כי כל עוד אנו חיים, זכות היא שנפלה בחלקנו להנציח אותך. באופן של הכרות לילדינו ונכדינו שיבואו , ע"י סיפורים ותמונות שלך, שהרי אין מנוח לדעת שחייך בעצם נגדעו באיבם.

במשך שנים ספורות שלאחר האסון, בכל פעם כשהעיניים פגשו בחייל בעל דימיון קל, נרעדנו בתקוה שאולי... ואולי... ואולי כל זה כלל לא קרה, והנה אתה חוזר הביתה.

ברבות השנים לא פעם חלפה במוחנו המחשבה, כיצד היית נראה ומרגיש לו חיית בינינו כיום, ולא רק במובן החזותי, כי אם גם ביכולות שלך ובשלווה שאפפה אותך.

לצערנו גם היום כמו אז חיילנו נהרגים על בטחון הארץ. וגם היום כמו אז אויבנו אינם משלימים עם עובדת קיומנו וזכותנו על הארץ הזו. הארץ שגם היום כמו אז נקנית בייסורים.

פעם בעת ששוחחת עם אמא המודאגת, טענת בפניה משפט כ"כ אופייני לך "אמא" אמרת , "אם אני לא אשרת בצה"ל , וההוא לא ישרת, והם לא ישרתו, לא יהייה מי שיגן עלינו."

בתום טקס ההשבעה שלך בגולני בכותל המערבי בירושלים, בקור המקפיא של חודש ינואר, בעת מפגש הלוחמים עם קרובי משפחתם , פרשת לפינה באין מפריע, תוך הנחה שלא תזכה לאורחים, שהרי אין צורך להטריח . אך אמא ותמי הגיעו, ובמפקדה ביקשו להודיע לך במכשיר הקשר שהמשפחה באה לבקרך.....

זה יעקב שלנו שלא רצה להוות מיטרד. לא רצה להכביד. הכל קיבלת בשקט ובהבנה, כל שכן את שרותך הצבאי הקשה והתובעני.

בפרשת השבוע שחלף: ויצא" היא פרשת הגלות של העם היהודי. יעקב בורח מפני אחיו המבקש להרגו. פרשה זו מסמלת את כל הסבל היהודי לדורותיו. הקשיים והסכנות שאנו נתונים בהם, מביאים רבים מאיתנו לשאול את עצמם למה? עד מתי?

בפרשת "ויצא" יעקב יוצא לדרך עם הבטחה אלוקית : " והנה אנוכי עימך , ושמרתיך בכל אשר תלך , והשיבותיך אל האדמה הזאת, כי לא אעזבך עד אשר אם עשיתי את אשר דיברתי לך" (דוד סתיו כח,טו) מתוך ההבטחה האלוקית הזו אנו כמהים לימים טובים של שקט בטחון ושלום.

תודה לכל הנמצאים המוקירים את זיכרך.

ריקי אחותך הבכורה האוהבת.

Scanned with CamScanner

11/12/2016

י"א בניסן

אזכרה - ליעקב

ה- חמישה עשר ביולי , יום הולדתך הלועזי. השנה חל ביום שישי. בוקר חם ופנוי יחסית.
בהחלטה של רגע יצאתי לפקוד את הקבר . משהו עמוק בפנים סימן לי להגיע. שקט בבית העלמין.
אני פוסעת בשבילים המטופחים וחושבת: סביר שלא אפגוש כאן מכר.
התחושה שהגעת למקום בו השמש מאיטה את שליחת קרניה. לא צורבת ולא מכה בך.
ובאופן מוזר לא מאפיין את חודש תמוז הלוהט.
בעודי מתכנסת בתוך דממת הכבוד העצובה, עלה באוזניי רחש בכי מתוך כאב גדול.
בכי של אם שכולה. נתתי דרור לדמעות שהיו אצורות בי.
היום בו כולנו מתכנסים , הוא יום בו אתה יעקב מאחד את כולנו באותו כאב עמוק שמלווה כל אחד ואחד מאיתנו כל השנה. יום בו אנו מניחים מאחור את טרדות היום יום ונתונים בעצם הזיכרון.
השנה רציתי לספר עד כמה אתה יעקב היית ילד שובב וסקרן , ובה בעת בעל איכויות למידה שעליהם עוד ניתנו התעודות על כך .
בהיותך בן 5 , (סיפור קטן המעלה חיוך בכל פעם שנזכרים בו) בבוקר אחד בזמן התארגנות לקראת יציאה לגן ולבית הספר , החלטת שהגיע הזמן לבדוק את פעולת הגפרורים.
לפתת בזרועותיך הזעירות והסקרניות את קופסאת הגפרורים ובתוך שניות גרמת להצתה.
המזרון שעליו שכבת נתלקח בלהבות , עד שאמא המבוהלת נוטלת את המזרון הבוער ומשליכה אותו מיד החוצה ממרפסת הבית.
וכן , לא רק סקרנות וחוש להרפתקנות איפיינו אותך. גם סבלנות. והנה אני נשאבת לזיכרונות משנות ה - 70 . אני נערה בת 12 במגרש החניה הצמוד לביתנו ברמת הנשיא ,
מנסה בתנועה מגושמת ומהוססת לאחוז בכידון האופניים , ואתה יעקב ילד בן - 9 ,
המדריך שלי לרכיבה באופניים , מורה לי ברצינות גמורה : " שימי לב ,הראש למעלה" , " הפנים תמיד קדימה " , " וביראה בלי פדלים " .
מרשימים במיוחד הישיגך בלימודים . גאווה מיוחדת מהולה בכאב גדול , שעה שאנו מביטים , בציוני תעודת הבגרות שלך , ולא רק , אלא בכל פעם שפוגשים מי מעמיתך לספסל הלימודים ,
הלב מתרחב והרגשה של נחת ממלאת אותנו. "יעקב הו ! " אומרים לנו לא אחת . " אחד התלמידים עם הציונים הטובים ביותר בכיתה " . ושוב הלב נחמץ , ורעד קר וחד , חורך במהירות בבשרנו בכל פעם מחדש כשנאמרים , המשפטים המתוקים הללו.
בספר ירמיהו פרק כב' פסוק י' : "אל תבכו למת ואל תנודו לו, בכו בכו להולך , כי לא ישוב עוד , וראה את ארץ מולדתו " . לפי הפסוק - המוות הוא בבחינת מנהגו של העולם , אך קשה מנשוא היא קבלת המוות לצעיר שנקטף בדמי ימיו , עת מלחמה והגנה על המולדת .
הצער והיגון לאחר האסון מקומם ומכאיב על אופן המיתה , שכן נסתרות דרכי האל ,
והבכי הוא על האבידה הגדולה .
תודה לכולכם הנוכחים שהגעתם . תבורכו.

ריקי אחותך הבכורה והאוהבת.

Scanned with CamScanner